

Silův proslov u příležitosti prvního výročí Komunity Poselství Punta de Vacas, Argentina, 4. května 2004

Milí přátelé,
neuspěli jsme... ale vytrvale pokračujeme!

Neuspěli jsme, ale pokračujeme v našem projektu polidštění světa.

Neuspěli jsme a neuspějeme ještě tisíckrát, protože letíme na křídlech ptáka jménem „pokus“, který se vznáší nad frustracemi, slabostmi a malichernostmi.

Síla, která živí náš let, je víra v náš osud, víra ve správnost toho, co děláme, víra v nás samé a v člověka.

Protože není konec Dějin, není ani konec idejí, ani konec člověka a nejde ani o definitivní vítězství ničemnosti a manipulace, můžeme se stále snažit změnit dění a změnit sebe.

Je to pokus, který stojí za to žít, protože představuje pokračování nejlepších aspirací dobrých lidí, kteří tu byli před námi. Je to pokus, který stojí za to žít, protože představuje vzor pro nové generace, které změní svět.

Naše setkání provázejí dvě velké duše, které bojovaly proti diskriminaci a nespravedlnosti, dva inspirující průvodci nenásilí: Mahátma Gándhí a Luther King poznali neúspěch, ale nikdy se nevzdali svého pokusu. Dnes jsou více než jindy přítomni v našich myslích a srdcích.

Jak je možné v tomto nešťastném světě, kde si venkov i města podmaňuje síla a nespravedlnost, skoncovat s násilím?

Možná si myslí, že jsou inspirujícím vzorem pro nové generace, když po vzoru počítačových her útočí na svět, vyhrožují, chovají se s nejhrubší arogancí a nakonec posílají své syny do vzdálených zemí obsazovat, zabíjet a umírat. Tohle není dobrá cesta a ani dobrý vzor.

Možná si myslí, že návrat k primitivním praktikám trestu smrti bude velkým společenským příkladem.

Možná si myslí, že čím dál tvrdšími postihy za trestné činy způsobené dětmi tyto činy zmizí... nebo zmizí děti.

Možná si myslí, že když budou uplatňovat „vládu tvrdé ruky“ i v ulicích, že se ulice stanou bezpečnějšími.

Tyto problémy dnes jistě existují a znásobují se, ale násilný přístup k násilí mír nepřinese.

Míru se nedosáhne zoologickým pohledem na život, který zastává boj o přežití, boj o nadvládu nejpřizpůsobivějšího. Tento mýtus se nenaplní. Mír se nezíská manipulací slov nebo cenzurou

upřímných protestů proti jakémukoliv násilí a surovosti vůči lidem. A tady budu opatrný, abych nezmínil „lidská práva“, protože jejich obsah byl vyprázdňen a ve svém významu zfalšován. Dokonce se dnes bombardují bezbranné národy kvůli ochraně jejich lidských práv...

Mír nevznikne z této zoologické vize života, která navrhuje společenský řád založený na odměně a trestu. Přenáší metodu ochočování zvířat na lidi, kteří si začínají zvykat na nedůvěru, donášení i na komercializaci vlastních citů.

„Je potřeba něco udělat“, je slyšet ze všech stran. Dobře, já řeknu, co je třeba udělat. Ale k ničemu to nebude, protože to nikdo nebude poslouchat.

Říkám, že na mezinárodní úrovni se všichni, kteří obsazují cizí území, musí okamžitě stáhnout a přijmout rezoluce a doporučení OSN.

Říkám, že na úrovni jednotlivých zemí bude zapotřebí vynaložit úsilí, aby fungovaly zákony a spravedlnost (a to i přes jejich nedokonalost) namísto přijímání ještě tvrdších zákonů a represivních opatření, které slouží jen těm, kteří zákon a spravedlnost mají.

Říkám, že na úrovni rodiny budou muset lidé dělat to, co sami kážou, a upustit od pokryteckých řečí, které ničí nové generace.

Říkám, že na osobní úrovni by se každý měl snažit, aby bylo v souladu to, co si myslí, s tím, co cítí a co dělá, upravit svůj život koherentním způsobem a uniknout rozporu, který vytváří násilí.

Ale nic z toho, co zde bylo řečeno, nebude vyslyšeno. V každém případě události samy zapříčiní, že ti, kdo okupují, se stáhnou; že krutí budou odmítnuti národy požadujícími prosté uplatnění práva; že děti vytknou svým rodičům jejich pokrytectví; že si každý bude vyčítat rozpor, který vytváří v sobě a v ostatních, kteří jej obklopují.

Nacházíme se na konci temného období historie a nic nebude stejné jako dřív. Pomalu se začne rozednívat do nového dne. Jednotlivé kultury si porozumí, národy zažijí vzrůstající touhu po rozvoji pro všechny a pochopí, že pokrok jen pro omezenou skupinu lidí nakonec neznamená pokrok pro nikoho. Ano, bude mír a z nezbytnosti se pochopí, že se začíná utvářet všelidský národ.

Mezitím budeme my, které nikdo neposlouchá, na celém světě vyvíjet tlak na ty, kdo rozhodují, rozšiřovat ideály míru založené na metodě nenásilí a připravovat cestu nové době.

Ano, stojí za to, aby toto Poselství a tento universalistický humanismus získaly na síle. Stojí za to, aby mladí lidé přispěli k růstu této morální síly jako historické možnosti... aby byl tento proud nezadržitelný a jeho šum byl slyšet ve všech jazycích světa. Nové generace začnou učit dospělé s novým citem a novým pochopením.

Na závěr, milí přátelé, se chci podělit o tuto hlubokou jistotu, která říká: „Posvátné je v nás a v tomto hlubokém hledání Nepojmenovatelného se nic špatného nemůže stát.“ Věřím, že se stane něco velmi dobrého, až lidé znovu naleznou Smysl, v záhybech Dějin tolikrát ztracený a tolikrát nalezený.

Rád bych, přátelé, aby bylo nasloucháno poselství Hlubokého. Není to poselství ukřičené, ale poselství klidné, které není možné slyšet, když se jej snažíme polapit.

Rád bych vám, přátelé, předal jistotu nesmrtelnosti. Ale jak může smrtelné vytvořit něco nesmrtelného? Možná bychom se ale spíše měli ptát, jak je možné, že nesmrtelné vytváří zdání smrtelnosti?

Je příjemné být tu společně, uvažovat o přítomnosti a budoucnosti. Je hezké, že se teď tisíce přátel z různých zemí účastní tohoto setkání. Ale na druhou stranu se tato slova dostávají velmi daleko, takže už není potřeba hledat pustá místa, aby bylo možné vyjádřit se, aniž bychom někoho urazili.

Bude tedy třeba omluvit se těm, kteří se cítili napadeni našimi slovy. Slovy, která se nepochybně nevztahují k osobám, ale především k situacím a přesně daným historickým okamžikům.

Zatímco slova umírají, pozvolna je nahrazují naše pohledy...

Naše pohledy se setkávají a do hloubky si rozumějí.

Srdečný pozdrav všem.